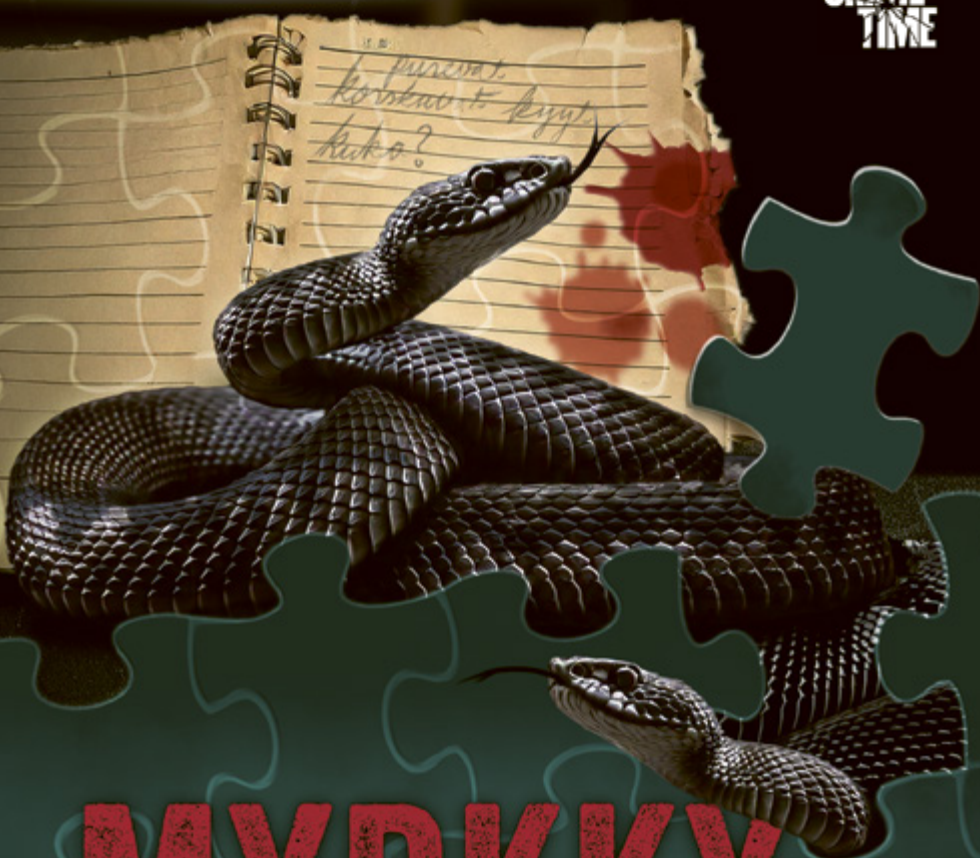

CRIME
TIME

MYRKKY VESILASSISSA

TUIJA LEHTINEN

Erja Revon tutkimuksia

Tuija Lehtinen

Myrkky vesilasissa

Erja Revon tutkimuksia

**CRIME
TIME**

Ensimmäinen painos

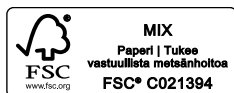
© 2025 Tuija Lehtinen

CrimeTime-kirjat julkaisee Docendo
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Kannen ulkoasu Laura Rahinatti
Taitto Noora Ohvo

ISBN 978-952-850-304-0
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

1. LUKU

Turo Nykärö ummisti silmänsä ja toivoi autoa ajavan nuoren miehen ymmärtävän, ettei hän ollut juttutuulella. Mies kuitenkin suolsi suustaan yksityiskohtia jonkin urheilujoukkueen viimeisimmistä otteluista. Turolta oli mennyt täysin ohi, mistä lajista oli kyse. Mikä ei häntä kiinnostanut, sen hän sulki pois tietoisuudestaan. Tällä kertaa kieltäytymisen kirjailijavierailusta ei kuitenkaan ollut onnistunut. Sitkeä kustannustoimittaja oli rukoillut, kerjännyt, uhkaillut ja lopulta uuvuttanut hänet lähtemään vuoden ainokaiselle keikalle. Monivuotinen yhteistyö naisen kanssa oli saanut Turon suostumaan. Uuden toimittajan kouluminen Turon tavoille olisi käynyt hermoille enemmän kuin yksi piipahdus lukupiirin vieraana. Sen jälkeen hän ei enää suostuisi kenenkään pällisteltäväksi. Kirjastot, messut ja koulut olivat syvältä. Tänään hän joutuisi kohtaamaan lukupiirin ja huomenna lukiolaisia. Turo ei uskonut kummankaan ryhmän lukeneen kirjojaan. Ei uusinta eikä vanhempia. Toivottavasti edes haastattelija oli perehtynyt hänen tuotantoonsa.

– Kohta ollaan perillä, kuljettaja ilmoitti ja hiljensi auton vauhtia.

Turo havahtui ja näki tien vierellä harvakseltaan taloja. Joutsa oli pienempi paikkakunta kuin hän oli olettanut. Kustannustoimittaja oli selittänyt, että Jyväskylän lentokentältä oli noin viidenkymmenen minuutin ajomatka Joutsaan ja että joku kulttuuriseuran aktiivi hakisi hänet sieltä. Kuskin ajotyyli viittasi ralliharrastukseen, ja varmaan hän oli lyönyt ennätyksensä kurvaillessaan hiljaisella tiellä. Jokin tilanteessa alkoi vaivata Turoa. Ei kuskin kulttuuritausta vaan matka-aika. Oli tuntunut naurettavalta, että lento kesti saman verran kuin loppumatkan autokyyti. Tällaisista syistä Turo karsasti keikkailua. Pisteestä A piti päästä suoraan pisteeseen B ja taksilla nopeasti yöpymispaikkaan. Kustannustoimittaja oli kuvaillut sitä ympäripyöreästi, eikä Turo ollut vaivautunut etsimään paikkaa netistä. Jonkin asteen läävä se olisi, mutta onneksi hänellä oli hyvät unenlahjat.

Kuski ohjasi auton kohti vaaleankeltaista puutaloa, joka ei voinut olla kirjasto. Turo näki pihapiirissä pitkän punamultaisen aitan ja pari pientä hirsirakennusta. Auto pysähtyi keltaisen talon edustalle, ja kuski hymyili leveästi. Puutalon toinen ulko-ovi avautui, ja autoa kohti asteli ryhdikäs keski-ikäinen nainen. Lukupiirin vetäjä, Turo arveli ja nousi autosta.

– Tervetuloa Kotiseututalo Simolaan, nainen toivotti ja kätteli Turon. – Marianne Antikainen, kirjojen ystävä.

Ei siis oltu Joutsassa – vielä, Turo ymmärsi. Mikä järki tässä oli? Esiintymisen jälkeen hän halusi päästä omiin oloihinsa mahdollisimman nopeasti eikä jaaritella tanttojen kanssa hevon kuudessa. Autonkuljettaja sujahti ratin taakse ja kaasutti tiehensä. Mitä ilmeisimmin loppumatka sujuisi

jonkun muun kyydissä, ja takapenkillä istuisi lauma lukupiiriläisiä siinä toivossa, että häneltä tippuisi kultajyviä kirjallisuuden merkityksestä. He pettyisivät. Juro-Turo olisi vaiti koko matkan.

– Oletko käynyt aiemmin näillä seuduilla? nainen tiedusteli.

– En. Onko tämä Joutsan lähiö?

– Leivonmäki oli oma kuntansa, mutta se lakkautettiin vuonna kaksituhattakahdeksan ja liitettiin Joutsaan. Pieni, mutta vireä paikkakunta, nainen selitti. – Kotiseutuyhdistys on aktiivinen monin tavoin.

Turo ei kysynyt millaisin tavoin. Hän seurasi naista sisään ja päätyi huoneeseen, jossa oli kuusi isohkoa pöytää. Huoneen päädyssä olevalle pyöreälle pöydälle oli aseteltu Turon teoksia. Istumapaikkoja oli yli kolmellekymmenelle, mutta Turo ei uskonut, että paikalle saapuisi sankasti kuulijoita. Joutsan kirjastoon olisi voinut osua satunnaisia kävijöitä mutta ei tänne.

Sivupöydällä oli kahvikuppeja ja vati, jolle oli aseteltu piparkakkuja ja pullaviipaleita. Pienellä tarjottimella oli lasillinen vettä, ja Turo arvasi, että se tuotaisiin hänen eteensä pyöreälle pöydälle. Nainen, Marianne jotain, kysyi, halusiko hän esiintyä seisten vai istuen. Turo halusi tuolin, ja nainen kiirehti etsimään istuimet molemmille.

Turo katseli ympärilleen. Seinätapetin kuviointi antoi vaikutelman kaakeleista. Ruskeankellertävä väri ja neliöiden matemaattinen symmetrisyys aiheuttivat Turossa närästystä. Iso valkoinen kakluuni ja piano täydensivät sisustuksen. Toivottavasti kukaan ei pimputtaisi pianoa ja laulaa lurittelisi jotain kotiseutuhenkistä.

Nainen palasi seurassaan touhukas rouva, joka kantoi kahta kevyttä tuolia. Hän asetti ne pyöreän pöydän taakse ja kiirehti keittiöön. Samassa huoneeseen asteli hălisevä naisjoukko, joka tälläytyi etummaisii pöytiin ja nyökkäili Turolle. Lukupiirin jäseniä, Turo oletti, sillä naiset availivat laukkujaan ja tahtoisivat ostamiinsa kirjoihin varmaan hänen nimikirjoituksensa. Esiin nostettiin kuitenkin käsi- töitä, ja naiset alkoivat neulaa. Ei pentele, Turo manasi. Olisi sietämätöntä puhua puikkojen kilistessä. Pelkästään paikalla oleminen oli kaikin tavoin koettelevaa.

Lisää väkeä saapui huoneeseen, ja vain yksi peräpöytä jäi tyhjäksi. Marianne Antikainen katsoi Turoa kysyvästi, ja Turo nyökkäsi. Nainen haki vesilasin, ja yksi harvoista paikalle tulleista miehistä meni pianon ääreen istumaan. Turo pelkäsi pahimpien aavistustensa soitannosta toteutuvan, mutta mies taisikin pitää kuulijoita silmällä, jottei kukaan heistä tekisi mitään luvatonta. Kaivertaisi vaikka puikolla rivouksia pöydän pintaan. Mistä sitä tällaisten mummeleiden mietteet tiesi.

– Tervetuloa kirjalliseen illanviettoon, Marianne Antikainen aloitti. – Vieraaksi olemme saaneet rakastetun kirjailijan Turo Nykärön!

Turo tuns i paskan maun suussa an mutta onnistui nykyttämään suupieliiän hymyn tapaisesti. He istuutuivat, ja nainen otti käteensä Turon esikoisteoksen. Turon huojennukseksi haastattelijä oli perehtynyt hänen tuotantonsa. Vähän turhan tarkasti, Turo huomasi pian. Hän ei itse muistanut vanhimpien kirjojensa kuviota kummoisesti, ja vastauksista tuli töksähteleviä. Nainen ei häkeltynyt vaan siteerasi taukojen täytteeksi pätkiä kirjoista. Yhden luku-

hetken aikana Turo havaitsi viimeisenkin pöydän täyttyneen. Sen ääreen oli istunut kolme miestä ja kolme naista. Lukupiirin jäseniltä he eivät vaikuttaneet, osa selasi kännykkää ja osa sipisi keskenään. Ilmaiskahvia ja pullaako he olivat vailla? Samassa yksi naisista, punatukkainen kännykän räplääjä, kohotti katseensa ja näki Turon tarkastelevan heitä. Hän iski Turolle silmää, ja jokin siinä eleessä säpsäytti. Härski. Se määritelmä tuli heti mieleen, mutta oli siinä jotain muutakin. Jotain tuttua. Turon ajatuksenkulku katkesi, sillä vielä yksi mattimyöhäinen saapui paikalle. Isokokoisien miehen tummanharmaat kakkäräiset hiukset harottivat epäsiististi. Hänen yllään oli farkut ja ponchon tapainen kirjava vaate. Hän lösähti vapaalle tuolille, ja vieressä istuva nainen veti omaansa kauemmas miehestä. Vastenmielisyyttä oli luettavissa naisen kasvoilta. Ehkä mies haisi tai hänen paitansa rinnus oli täynnä ruokatahroja. Laitapuolen kulkijaksi hän oli liian hyvinvoivan oloinen. Vaan mitäpä hänestä. Marianne joku katsoi Turoa pää kalllellaan ja odotti vastausta kysymykseen, joka oli mennyt Turolta ohi.

– Niin, Turo sanoi syvämietteisesti. – Kirjailija on vakoilija, jonka silmät ja korvat ovat jatkuvasti valppaina. Mikä tahansa saattaa herättää kiinnostuksen, ja silloin kaikki muu unohtuu.

– Kuten kysymys, yksi kännykän käyttäjä hörähti.

Yleisö naureskeli, ja haastattelija katsoi tauon olevan paikallaan. Kuulijat kiirehtivät hakemaan kahvia ja pullaa, osa hakeutui vessaan ja pari kiirehti tupakalle. Turon ei tehnyt mieli mitään, mutta hän lähti ulos jaloittelemaan ja vältteli joutumasta puheisiin kenenkään kanssa. Kello kilahteli

vartin kuluttua tilaisuuden jatkumisen merkiksi. Ennen kuin yleisö pääsi esittämään kysymyksiä, haastattelija uteli Turoilta hänen kirjallisista opinnoistaan.

– Sinä osallistuit Oriveden opiston kirjoittajakoulutukseen, nainen totesi.

– Kyllä, parikymppisenä, Turo vahvisti. – Vuoden kurssi. Muita alan opintoja minulla ei ole. Minulla oli palo kirjoittaa, ja vähitellen löysin oman ääneni. Kirjoitan, olen olemassa.

– Koetko itsesi merkitykselliseksi?

– Koen. Alan vaihto ei ole tullut koskaan mieleen, Turo sanoi.

Naisen kysymykset ja asenne tuntuivat Turosta kiusallisilta. Jokin haastava sävy oli tullut naisen puheeseen. Onneksi yksi malttamaton neuloja rykäisi ja halusi kysellä Turon käkikelloja käsittelevästä kirjasta. *Kukkuu, kukkuu, kaukana kukkuu* oli ilmestynyt edellisenä vuonna ja toi esiin Turon humoristisen puolen. Lyhyet proosakertomukset esittelivät käkikelloille omistautuneita sveitsiläisiä sukua, jotka kilpailivat siitä, kuka tekee komeimman ja eniten yksityiskohtia sisältävän kellon. Kellontekijöiden juttuja oli ollut mukava kuunnella, ja Turo oli harkinnut fiktiivistä romaania, jossa olisi trillerimäisiä piirteitä sukujen sabotoidessa toistensa kelloja. Ehkä hän olisi vaihtanut käen joksi-kin toiseksi ärsyttävä-ääniseksi linnuksi. Aie oli kuitenkin hautautunut muiden ideoiden alle.

– Tarinoiden henkilöt tuntuivat hyvin eläviltä, nainen sanoi. – Onko jokaisella esikuva?

– Minä oleskelin Sveitsissä useita viikkoja ja tapasin monia kelloalan ammatinharjoittajia, Turo kertoi. – Kukaan ei ole

yksi yhteen kirjan hahmon kanssa, vaan olen yhdistellyt ominaisuuksia ja piirteitä.

Nainen työkytteli, ja pari muutakin lukupiiriläistä alkoi kysellä kirjasta. Lyhyet tarinat upposivat naislukijoihin, sen Turo oli pannut merkillle viime vuoden ainokaisella lukupiirikeikalla. Silloin hänet oli saanut liikkeelle Sirpa, jolle hän ei ollut kehdannut sanoa ei. Sirpa oli eläköityneen poliisin, Kallen, puoliso, ja Turo oli tutustunut heihin Erjan kautta. Sinänsä ihan mukavia ihmisiä, jos ihmisistä piti. Turo ei usein pitänyt. Erja taas oli oma lukunsa. Ei puhunut, jos ei ollut asiaa. Oli tily ja välinpitämätön. Seksikumppanina verraton. Arvoituksellinen oli sana, joka ehkä kuvasi Erjaa parhaiten. Nainen oli kuitenkin menestynyt rikostutkijan työssään, vaikka oli todennäköisesti herättänyt kollegoissa ristiriitaisia tunteita. Turo oli varma, että nämä olivat vetäneet helpotuksesta henkeä, kun Erja oli jäänyt varhaiseläkkeelle.

Turo ei ollut aivan selvillä siitä, mitä kaikkea Erja oli suunnitellut eläkkeellä tekevänsä. Harrikka oli Erjalle rakas, ja Turo oli uhmannut kuolemaa lähdettyään Erjan kyydissä Sveitsiin. Takaisin hän ei ollut halunnut moottoripyörän kyydissä eikä liioin samoilla Erjan lailla reppu selässä lähiseuduilla. Hän oli asettunut hotelliin, ja vähitellen Erja oli enää vain piipahtanut siellä. Lopulta häipynyt kokonaan. Seuraavaan tapaamiseen oli mennyt useita kuuksia. Turo oli ollut viikkoja Yhdysvalloissa ja Kuubassa ja viihtynyt lämmössä. Palattuaan hän oli ottanut yhteyttä Erjaan ja kertonut hankkineensa tuliaisiksi pari *The New Yorker* -palapeliä. Puzzlefani Erja oli kiinnostunut, ja he olivat tapailleet epäsäännöllisesti.

Erja ei ollut päässyt eroon rikosten selvittelystä eläköidyttyään vaan oli ratkonut sekalaisia tapauksia silloin tällöin. Turo oli avustanut parissa keississä, ja oli ollut hupaisaa esittää naiivia maalaisukkoa, jonka omaisuutta yritettiin kupata. Toinen juttu oli koskenut Kreikassa tapahtunutta suomalaisnaisen murhaa, jonka tutkiminen oli ollut melko ahdistavaa. Hän oli tuntenut kaikki osalliset, samassa residenssitalossa kun oli asuttu, ja sinne hän oli kutsunut Erjan käymään. Tapauksen ratkettua Turo oli päättänyt, ettei enää avustaisi Erjaa rikosten selvittelyssä. Onneksi mitään uutta ei ollut tullut eteen. Tai ainakaan Erja ei ollut kertonut mistään epäilyttävästä. Ei Kallekaan.

– *Kukkuu, kukkuu, kaukana kukkuu*, naiset heläyttivät yhteen ääneen, – *Saimaan rannalla ruikuttaa! Ei ole ruuhia rannalla, joka minun kultani kannattaa!*

Turo hätkähti ja yritti keskittyä läsnäoloon, mutta keskustelu oli muuttunut kovin käkiaiheiseksi. Naisten mielestä oli kerrassaan outoa kuvailla käkeä ruikuttajaksi. Hyvänen aika, lintuhan sysäsi munansa toisten pesään ja vietti huoletonta elämää. Ruikutuksesta Turo oli samaa mieltä, mutta muuten käkien touhut eivät kiinnostaneet häntä. Eivät muitakaan, sillä yleisössä oli havaittavissa levottomuutta. Joku livahtikin tiehensä, ja Marianne Antikainen otti käteensä kirjan *Pimeillä poluilla* ja tiedusteli sen päähenkilön, Anselmajan, motiiveja surmata kummitätinsä työntämällä tämän kaivoon.

– Ämmä oli vittumainen ja kaivo siinä vieressä, Turo vastasi samoin kuin oli tehnyt Espoon Sellon kirjastossa sinä päivänä, kun oli kohdannut Erjan.

Osa neulojista paheksui Turon vastausta. Ponchoon

pukeutunut turjake hörähteli huvittuneena, ja takapöydän kuusikko nyökytteli toisilleen kuin olisi odottanut Turon päästävän sammakoita suustaan. Mistä helvetin sekstetistä oli oikein kyse? Jokin heissä kaiheresi Turoa. Punatukkainen nainen iski taas silmää, ja viesti oli selvä. Nainen oli kaunis, rietas ja onnellinen. Jokin yritti tunkea esiin Turon alitajunnasta, mutta Marianne Antikainen oli jo siirtynyt historialliseen kirjaan ja tenttasi Turoa taustatyöstä. Ponchoäijä liittyi keskusteluun selittämällä olleensa iloinen huomattuaan, että Turo oli maininnut tarinoiden alkulähteet. Lukijan piti saada tietää, että kirja perustui oikeisiin tapahtumiin.

Tuttua, niin tuttua. Kuka helveti mies oli? Selvästi samaa sakkia kuin kuusikko, jonkin verran vanhempi kuitenkin. Turo ahdisti, ja oli huojenus, kun haastattelija kysyi vihoviimeiseksi, mitä häneltä oli seuraavaksi tulossa.

– Ei rakastettu kirjailija kerro sitä, takapöydästä kantautui. – Keskeneräisistä töistä ei pidä puhua, ettei kukaan nyysi aihetta ja kirjoita siitä omaa versiotaan.

– Lännen laki, Turo tokaisi. – Työn alla on aina jotain, mutta valmis kirja vasta paljastaa, mitä olen saanut aikaan.

– Kiitos mielenkiintoisesta keskustelusta, Marianne Antikainen sanoi ja yleisö taputti kuuliaisesti. – Mikäli haluatte teokseen omistuskirjoituksen, nyt on sen vuoro.

Kaksi nulojaa halusi nimikirjoituksen käkikirjaan ja selfiet kirjailijan seurassa. Toinen ehdotti, että Turo kirjoittaisi käestä, joka halusi hoitaa poikastaan. Romanssista vaikka peipon kanssa ja sen hedelmästä. Anna mun kaikki kestää, Turo ajatteli ja sanoi pitävänsä idean mielessä, kun alkaisi pohtia lastenkirjan tekemistä. Nainen näytti tyytyväiseltä ja toivoi

kirjan ilmestyvän lähivuosina. Hän lukisi sen mielellään tyttärensä ja tämän vaimon jälkikasvulle. Naisen ajatuskulkua Turo ei yrittänytkaan ymmärtää. Marianne Antikainen kokosi tuomansa kirjat kassiin, ja Turo aikoi juuri kysyä kyydistä Joutsaan, kun ponchomies ja takapöydän sekstetti tulivat häntä kohti. Varmaan maalla oli tapana kiittää esiintyjää kasvokkain, Turo arveli, mutta siitä ei ollut kyse. Joukko ympäröi hänet kuin ihmissyöjät saaliinsa, mutta sitten yksi miehistä virnisti leveästi ja sanoi: – Pitkästä aikaa, Turo.

Kellot alkoivat soida Turon mielessä. Missä hän oli tavannut ryhmän joskus kauan sitten? Ollut läheisissä tekemisissä näiden ihmisten kanssa? Ei ollut kuin yksi mahdollisuus. Oriveden opiston kirjoittajalinjalla yli kolmekymmentä vuotta sitten. Ainoassa paikassa, jossa hän oli opiskellut kirjoittamista. Asunut lukuvuoden asuntolassa ja rällästänyt välillä holtittomasti siinä kuin kaverit. Oliko hänellä ollut kavereita? Ainuttakaan nimeä ei noussut mieleen. Hän oli pyyhkinyt tuon ajan muistoistaan niin kuin kaiken yhdentekevän.

Peppi. Se oli punatukkaisen silmäniskijän nimi, Turo muisti äkkiä. Ei lempinimi vaan oikea nimi. Tyttö oli ollut raisu kuin Lindgrenin kirjan Pitkätossu eikä ollut tarvinnut lisänimeä. Mutta muut? Selvästi Marianne Antikainenkin kuului joukkoon. Oliko hän koonnut muut omasta aloitteestaan Turoa pällistelemaan vai oliko idea yhteinen? Marianne, Marianne, Marilyn. Kaksi selvitetty. Miehiä oli vaikeampi tunnistaa, sillä kaikki olivat rotevoituneet sitten nuoruusvuosien ja kasvonpiirteistä oli vaikea löytää mitään tuttua. Ponchomies oli ollut kurssin päävetäjä. Kirjailija,

runoilija ja teatteriohjaaja. Mukava ja innostava ihminen, sen Turo muisti, muttei ollut saavuttanut valtakunnallisesti mainetta ja oli ainakin häneltä unohtunut tyystin. Konsta Gabriel Harjunpää, se oli miehen nimi. Oriveden opisto oli lakkautettu joitakin vuosia sitten ja toimi nykyisin Tampereella AhlmanEdun nimellä. Konsta Gabriel oli oletettavasti menettänyt työnsä, ikäsyrjintää tietenkin, ja teki varmaan hanttihommia tekstien rustaamisen ohessa.

– Muisti alkaa palailla, Peppi naurahti. – Minäpä esittelen kaikki, ettei päätäsi ala särkeä. Pave, Lari, Erno, Minkki ja Kauris. Minut ja Marilynin sinä tunnistitkin, samoin Konsta Gabrielin.

– Korskuvat kyyt, Minkki sanoi. – Se oli meidän ryhmän nimi.

Konsta Gabriel hekotteli nimelle ja sanoi haluavansa hotelliin, jonne osa heistä oli majoitettu. Sen Kellari-ravintolasta oli varattu pöytä ja à la carte -illallinen, ja olisi mukava vaihtaa kuulumisia ruuasta ja juomista nautiskellen. Olisiko? Näiden tuiki tuntemattomien ihmisten kanssa? Turoa eivät kiinnostaneet heidän ammatinvalintansa, sairautensa eivätkä perhekuvionsa. Miksi helvetissä hän oli antanut kustannustoimittajan ylipuhua itsensä tänne?

– Autot odottavat, Marianne patisti.

Turo vilkaisi pöytää, suuta kuivi, mutta vesilasi oli tyhjä. Joku oli kietaissut veden naamaansa, mutta hällä väliä. Kohta hän saisi ravintolassa juotavaa, jolla turruttaisi itsensä kestäämään seura.

Kotiseututalon edustalla oli neljä autoa. Ränsistynyt farmariauto kuului Konsta Gabrielille. Jokin vastaava ajopeli miehellä oli ollut muinoinakin, aina täynnä sekalaisia

kamoja ex tempore -esityksiä varten. Kyytiin mahtui vain yksi, ja Peppi tälläytyi gurun seuraksi. Turo päätyi Paven sotkuiseen autoon viileän oloisen Kauriin lisäksi. Parinkymmenen kilometrin matka sujui hiljaisuuden vallassa, mikä ei haitannut Turoa, mutta väistämättä tuli mieleen, että nämä kaksi eivät ainakaan olleet tapaamisjärjestelyjen takana. Autossa haiskahti tärpähti. Paven vaihdetankoa liikuttelevan käden hihansuusta erottui valkoisia ja punaisia läikkiä. Pave oli joko taiteilija tai maalari. Turon mieleen nousi pilakuvia, jotka olivat olleet armottomia niiden kohteille. Pave oli ollut parempi piirtäjä kuin kirjoittaja ja näköjään vaihtanut kynän ja näppäimistön siveltimeen. Kauris taas, hänestä Turolla ei ollut mitään muistikuvaa. Naisen olemus antoi itsevarman kuvan, todennäköisesti hän oli edennyt jollain akateemisella uralla hyvään asemaan. Maitteri, professori ehkä.

Turo huokaisi helpotuksesta, kun saavuttiin Joutsan keskustaan. Hotelli oli vaalea kaksikerroksinen rakennus, joka toi mieleen vanhat oppikoulut. Kauris näppäili ovikoodin, ja he astuivat sisään. Pave kehotti Turoa katsomaan kännykästä huoneen numeron, viemään kamat sinne ja tulemaan sitten ravintolaan. Itse hän ei yöpyisi täällä vaan taidekeskus Haihatuksen työskentelyresidenssissä. Kauris oli kadonnut Turon selatessa puhelintaan. Siellä oli ulkooven koodi ja huoneen numero. Marianne Antikainen oli lähettänyt ne ja kertoi, että aamiainen olisi tarjolla lounaskahvilassa. Hemmetin kustannustoimittaja oli antanut naiselle hänen numeronsa, Turo manasi. Kohta nähtäisiin Kellari-ravintolassa, nainen sirkutti lopuksi.

Turo irvisti viestille. Mitä jos hän lukittautuisi huonee-

seensa ja pysyisi siellä aamuun asti? Kuivin suin ei tarvitsisi olla, vettä saisi vessan hanasta, mutta nälkä alkaisi kyllä vai-
vata. Lähellä täytyi olla jokin kauppa, mutta onnistuisiko hän livahtamaan rakennuksesta kenenkään huomaamatta? Samassa hän erotti ääniä: naisen heleää naurua ja miehen röhähtelyä. Peppi ja Konsta Gabriel, Turo arvasi. Kadun puolen ikkunoista näki selvästi, jos joku poistui hotellin etuovesta, ja taatusti hänen pakonsa huomattaisiin. Taka-
ovea ja kiertotietä Turo ei ryhtyisi etsimään, eksyisi vain, ja se olisi noloa. Samassa oveen koputettiin, ja Marianne Antikainen kiirehti häntä ravintolaan. Turo jupisi tulevansa ihan pian. Hän ei osannut ajatella naista Marilynina, tässä ei ollut mitään muinaisen seksipommin Marilyn Monroen mieleen tuovaa. Marianne oli perusarkinen. Vaan ehkä häneen liittyi jumpperi, jonka joku olisi halunnut hänen riisuvan yltään. *Marilyn, Marilyn, milloin riisut jumpperin*, oli Juice Leskinen laulanut aikoinaan ja toivonut saavansa tuon ajan takaisin. Turo ei toivonut. Hän lähti vastahakoi-
sena liikkeelle, ja samalla hetkellä Minkki avasi ovensa ja vahva hajuveden tuoksu levisi käytävälle. Selvästi nainen aikoi pokata jonkun tänä iltana. Turo se ei olisi.

Turo saapui viimeisenä ravintolasaliin, johon oli katettu pit-
kä pöytä. Koska heitä oli yhdeksän, pöydän toiseen päähän oli itseoikeutetusti sijoitettu Konsta Gabriel. Peppi ja Mari-
anne istuivat miehen molemmin puolin, ja Turolle oli jätet-
ty paikka Pepin ja Kauriin väliin. Vastapäätä istui virka-
miehen oloinen Erno, josta Turolla ei ollut muistikuvaa. Nimi ei soittanut mitään kelloa, ei myöskään Minkin tai Kauriin kohdalla. Vain Paven piirustustaidon Turo muisti,

ja sen että Lari oli ollut häslääjä. Nytkin Lari selitti jotain huijatuksi tulleesta pariskunnasta, jota oli haastatellut. Jonkin sortin toimittaja, Turo ymmärsi. Toivottavasti mies ei saisi päähänsä tehdä hänestä juttua. Lari saattoi olla se, joka oli haastattelun aikana letkauttanut, ettei rakastettu kirjailija paljastaisi tulevia aikeitaan. Äänensävy oli vihjaillut, että Turo luuli itsestään liikoja. Mariannen käyttämä luonnehdinta *rakastettu kirjailija* oli vastenmielinen, siitä Turo oli samaa mieltä Larin kanssa. Kirjan sisältö oli se, jota rakastettiin tai vihattiin tai joka pahimmassa tapauksessa koettiin täysin yhdentekeväksi. Kirjailija oli vain teoksen kannessa oleva nimi, jota viimeisen sivun jälkeen muistettiin joko hyvällä tai pahalla tai ei ollenkaan. Itse kirjan tittelikin saattoi joskus olla harhaanjohtava. Kerran eräässä kirjastotilaisuudessa kuulija oli tullut paikalle, koska oli luullut *Pimeillä poluilla* -nimisen kirjan kertovan yösuunnistuksesta.

Tarjoilija havahdutti Turon mietteistään kysymällä tämän juomatoivomuksesta. Hän tilasi tuopin paikallista olutta ja yritti keskittyä sietämään tilanteen. Ernon edessä oli vesikannu, ja lasissa uiskenteli jääpaloja. Joko Erno oli sitten asuntolavuoden heittäytynyt raittiiksi tai aikoi vielä ajaa yötä myöten kotiin. Ernon kuivakka olemus viittasi fanaattiseen kuntoilijaan, mikä ominaisuus oli Terosta luotaantyyöntävä. Myös Kauris antoi vaikutelman, että joogasi ja vietti aikaa kuntosalilla. Muut olivat tavanomaisempia, ikäistensä oloisia kuten Turo itse.

– Millainen perhekuvio sinulla on? Peppi kysyi sumeilematta.

– Ei minkäänlaista, Turo tokaisi. – Minä viihdyn omissa oloissani.

– Minä muistan äitisi, Minkki puuttui puheeseen.
– Hän kävi jossain meidän esityksessämme kevätlukukaudella. Hän oli tyylikäs ja hienostunut rouva. Muistan, että hän puhui Helsingin Katajanokalla sijaitsevasta huoneistosta. Hänellä oli pari pientä koiraa, ja sinä olit rakin roolissa hänestä hellyttävä.

Turo naurahti, mutta sisäisesti häntä puistatti. Moista esitystä hän ei muistanut saati äidin käyntiä Orivedellä. Helsingin ulkopuolella ei ollut äidin mielestä mitään, mutta toki joku varakas miesystävä oli voinut ajeluttaa äitiä. Hän itse ei ollut vain ramppikuumeeltaan huomannut yleisössä äitiä. Esityksen jälkeen hän oli paennut paikalta, koska ei ollut halunnut kuulla kenenkään kommentteja. Äiti ei ollut niitä lähetellyt eikä ollut koskaan maininnut käyntiään. Äiti oli edelleen elossa, asui palvelutalossa ilman koiraa ja järki juoksi. Turo oli ainoa lapsi, ja varmaan äitiä joskus murehdutti, ettei suku jatkuisi, mutta lapsenlapsia hän ei ollut koskaan ottanut puheeksi. Yhtäkään naista Turo ei ollut äidille esitellyt, ei miestäkään, eikä Erja muodostaisi poikkeusta. Erja ja äiti eivät olisi missään asiassa samalla aaltopituudella. Kuten ei ollut Turokaan kovin usein heidän kanssaan.

– Sinä olit oiva rakki, Konsta Gabriel kehui. – Nostit jalkaa ympäri näyttämöä ja ruiskit nestettä jostain puvun uumeniin kätketystä hajuvesipullosta.

– Se oli kamalan hajuinen halpistuote, Minkki muisti.

– Sinä olit kekseliäs, Marianne nyökytteli. – Aprillipäivänä huijasit kaikkia lavastamalla oman kuolemasi.

– Me mentiin halpaan, Lari vahvisti.

– Tilanne oli kammottava, Kauris sanoi.

Tuiki tavallinen kirjailijavierailu muuttuu kuumottavaksi murhahdiksi.

Varhaiseläkkeelle jääneen ylikonstaapelin Erja Revon täytyy selvittää, onko hänen kirjailija-miesystävänsä opistoaikaisen kurssikaverin murhan takana joku kateellisista entisistä kurssilaisista vai jotain tätäkin paljon vaarallisempaa.

Erja Revon miesystävä Turo Nykärö yrittää unohtaa Oriveden opiston entisten kirjoittajakurssilaisten illallistapaamisen, johon hän on joutunut vastentahtoisesti ottamaan osaa. Se ei kuitenkaan onnistu, kun yksi osallistujista kuolee epäselvissä olosuhteissa.

Turo pyytää Erjaa selvittämään paikalla olleiden taustoja ja mahdollisia motiiveja. Käykin ilmi, että jokainen kirjailijan urasta haaveillut tuntuu kantavan kaunaa itseään onnekkaampia kohtaan – paitsi Turo, joka on ainoana julkaissut useita romaaneja.

Erjan – kaiken nähneen entisen poliisin – vaisto kuitenkin vihjaa, että tapaukseen kätkeytyy jotain paljon synkempää kuin kateus kirjoittajakollegoja kohtaan.

40-vuotisen uransa aikana yli 130 romaania kirjoittanut Tuija Lehtinen tunnetaan erityisesti viihderomaaneistaan ja nuortenkirjoistaan. Myrkky vesilasissa on hänen seitsemäs Erja Repo tutkii -sarjaan kuuluva hyvän mielen dekkarinsa, jossa lukija saa nauttia niin letkeästä juonesta, napakasta dialogista kuin omalaatuisista henkilöhahmoista.

84.2

ISBN 978-952-850-304-0

